

Rivaliteit

Mijn dochter Eva wil op vioolles. Van wie heeft ze dat? Ik oefen elke dag piano. Uren, dagen en weken hoort ze steeds hetzelfde stuk. Eindeloos weer. 'Stop, mama, ik word er gek van,' schreeuwt ze me soms toe. Maar dan, plotseling, in een onbewaakt ogenblik, neuriet ze de melodie die ik al weken speel. Ergens in haar hersenen heeft dat uitgekauwde stuk muziek zich vastgezet en laat ook haar niet meer los.

In het begin wil Eva niet oefenen. 'Straks, mama,' zucht ze, als ik weer eens zeur dat ze vandaag nog niet gespeeld heeft.

Het tij keert echter op het moment dat een jongen in haar groepje plotseling al bij lied nummer 26 blijkt te zijn. Dat gaat te ver voor mijn dochter, die bij lied nummer 11 is. 'Hij oefent elke dag een uur, een úúr,' legt ze verontwaardigd uit. Als moeder grijp ik natuurlijk deze kans om mijn opvoedkundige kwaliteiten – die soms ver te zoeken zijn - in te zetten. En ik beloof haar dat als zij zoveel oefent, zij binnenkort ook nummer 26 speelt.

De kookwekker wordt ingesteld op een uur en Eva gaat ijverig aan de slag. Na tien minuten vraagt ze of het uur al voorbij is. Maar toch, het onwaarschijnlijke gebeurt: ze heeft de smaak te pakken. Op de verjaardag van haar juf neemt ze enthousiast haar viool mee naar school en speelt voor de jarige en dertig kinderen drie liedjes, waaronder, jawel, nummer 26! Afgelopen week haal ik Eva weer op van vioolles. Ik hoor iemand heel mooi spelen. Benieuwd kijk ik door het raam naar binnen. En wat zie ik? Mijn dochter luistert met een ontzettend chagrijnig gezicht naar het vioolspel van de jongen van nummer 26.

'Hoe ging het?,' vraag ik nieuwsgierig.

'Hij heeft het eerste boek al uit, mama. En nu is hij begonnen met deel twee. Ik hoop dat hij snel naar een andere groep gaat...,' is alles wat Eva erover te zeggen heeft.